

Озъртвамъ се.

„А! Пашаковъ, литераторътъ! Разбрахъ.“

Той тича запъхтенъ.

Той тича запъхтенъ, пъкъ азъ се потъ какво да му отговоръ на въпроса. А въпроса на този приятелъ е инакъ обезпокоителенъ, опасенъ. Той ще ме пита какъ намѣрвамъ новото му произведение, което прѣди десетъ дена излѣзе въ едно периодическо издание.

— „Какъ намѣрвате новото ми *нѣщичко*?“

Съ тоя стереотипиченъ въпросъ, приятелътъ ми се обръща къмъ всичкитѣ си приятели, въ реда на които и азъ имамъ честъ да бѣдж.

Той даже не попитва по-напрѣдъ: „четохте ли?“, като не му минува прѣзъ ума, че е възможно да не сме чели творението му. И като пита, той има такъвъ увѣренъ видъ, че си се въсхитилъ отъ прочита, така тържественно гледа и очаква да приеме и твоитѣ лаври, въ изражението на физиономията му има такава наложителность, почти повѣлителность, щото и най-храбриятъ се стѣснява да бѣде откровенъ и неделикатенъ.

— „Прѣкрасно?“

— „Не съмъ чель по-образцово нѣщо.“

— „Мойтѣ поздравления!“

— „Чудесно! Въсхитихъ се.“

И капатъ ли капатъ фалбитѣ.

Защото повечето отъ тези честни хора, едни не сж чели съвсѣмъ творението, други сж съвсѣмъ на друго мнѣние за него; но Пашаковъ е такъвъ искренъ приятелъ и такъвъ любезенъ жентилменъ съ сичкитѣ щото комплимента е бязателенъ и лъжата никога по на мѣстото си отъ колкото тука. Защо да му праватъ неприятность? Послѣ, какво има отъ една пофала? Тя нищо не коштува...“ Казвай